

Царь Салтанъ.

Приказка.

Самъ до маса вечеръ сѣдамъ
 И разтварямъ азъ читанка,
 Но въ читанката не гледамъ:
 Галя моята Писанка
 Или думамъ съ вѣрни Жакъ,
 И така си мисля самъ:
 — Както смѣлъ съмъ и юнакъ,
 Ехъ, защо не съмъ голѣмъ,
 Зли пустини да преброя,
 Деветъ царства да обходя,
 Да премина океанъ
 И да видя царъ Салтанъ...
 Царство ималъ той безкрайно
 И палати се отъ мраморъ,
 А богатството незнайно.
 Въвъ зимници криелъ тамо;
 Ималъ млада дъщеря,
 Нѣжна като росенъ цвѣтъ,
 И отъ цѣлата земя
 Момци идѣли безъ четъ
 Да я искатъ за невѣста...
 Но надменно ги посрѣща
 И жестоко казва царя:
 — Хей вий, чуйте по-напредъ:
 Който съ глава отговаря,
 Той ще бжде царски зетъ.
 Три азъ искамъ чудеса
 Да извърши на часа.
 Щомъ изпълни ги — добре!
 Не изпълни — нека мре...
 Три морета да преплува.